

P R E M I S
DRAC
2017

OBRES GUANYADORES

IX Premi Literari Drac
Òmnium Cultural del Solsonès

PREMIS
DRAC
2017

MÚSICA DE POSIDÒNIA

CRISTINA ÁLVAREZ ROIG

IX Premi Literari Drac
Òmnium Cultural del Solsonès (abril de 2017)

QUADRE INACABAT

Al meu pare, perquè ja fa deu anys

Hi ha una platja que espera i un mar que es va adormir
amb la primera llum, la de la teva nit,
la nostra eternitat. Hi ha deu estrelles noves
i deu hiverns que enyoren els colors que inventaves
damunt un llenç en blanc, quan el temps se't desfeia
en un capvespre líquid. I del no-res naixien
flors amb pètals de pluja, ocells color de cel,
muntanyes violetes, conreus de blat amb sol,
neu de mar embravida i horitzons fets de somnis.
Hi ha una lluna que et vetlla aquesta pell de llum
que et va abandonar el cos massa aviat encara.
Ja fa deu anys que sóc el quadre inacabat
que et busca entre l'absència i et retroba en el buit,
allà on tot és possible: un abisme d'amor.

*

ARA QUE ÉS PRIMAVERA

Al meu pare, per tots els confins de l'amor

De tu conservo l'aroma del mar
i aquella mirada color de pluja
lenta, que també és la meva. L'onatge
em parlava amb la teva veu i tu
m'abraçaves amb pell d'aigua, carícia
d'unes mans que ara ja són el meu tacte.
Et recordo entre platges oblidades
mentre comprenc la profunda tristor
i que et perdessis en els horitzons
que pintaves en llenços de solitud.
Potser pressenties que en la nit més
llarga de totes els colors i les
paraules s'anirien esvaint
dins la foscor; potser vas intuir
que vindria un hivern que glaçaria
els records. Però ara que és primavera
has de saber que els teus arbres són plens
de fruits i que els blaus que tant t'estimaves
seran, per sempre, el meu mar i el meu cel:
els nostres confins, pare, de l'amor.

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS

PREMIS
DRAC
2017

SOMNI DE TARDOR

A Josefina Peraire Alcubierre, tan bella com el mar

Les hores passen lentes des que vas adormir-te
amb ulls de cel suau: mirada cristal·lina
d'on neixen tots els somnis que ja són tacte, veu,
olor de sol de posta, i un plor silent de molsa
que em va calant endins. Plou sempre, i plou llum,
la llum d'aquell octubre que vol ser llum de maig.
Però tu dorms, molt bella, tan bella com el mar
o un camp daurat que dansa molt abraçat al vent,
mostrant el seu desig amb llavis de rosella.
I dorms, encara dorms. Potser somies versos
que es van tornar paisatge, ¿o és que els teus paisatges
els vas transformar en vers? ¿On és la poesia
que et va escollir per viure a dintre de la pell?
¿I aquella llum d'octubre que vas endur-te amb tu?
Les hores passen lentes des que vas adormir-te
en el record d'un bes robat a la tardor.

*

MÚSICA DE POSIDÒNIA

A Israel Clarà, per tantes músiques de vida

La nit s'ha emmirallat en una dona d'aigua
mentre el mar es buidava dels colors de les hores.
Li volen, de la pell, mil ocells violetes
que en el cel es faran estrella. Dels llençols
on s'havia adormit la memòria, s'anava
descosint una música com fils de posidònia
que m'acariciarien la nuesa de l'ànima,
mes enllà dels sentits. El meu cos es tornava
transparent d'un desig tan vermell que inundava
l'horitzó entre les ales obertes del capvespre,
ara que el firmament es desvestia per
mostrar-nos les entranyes de l'univers: el ventre
amniòtic on suren els estels que reneixen
dels límits blaus del dia, del somni de la nit.

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
SOLSONÈS